

A PESTI WEEKEND

ÍRJA: KOVÁCS DÉNES

GANZ-STRAND

Sokan nem tudják, hol van a világ vége. Vasárnapig nekünk sem volt képünk róla. Most már van. A »világ vége« bejáratát egy tábla jelzi ezzel a felirással: »Ganz strand.«

De menjünk sorjába. Weekend-rovatunk jelszava: »ötszázezer ember a szabadba!« volt. Erről az ábránról le kellett egyelőre mondanunk, mert a közlekedés ezzel a nagyaméretezett feladattal ma még nem tud megküzdeni. Egyre fejlődő, minden panaszt meghallgató és orvosoló közlekedésünk kétszáz-kétszázötvenezer *weekend*-ezőt aránylag zökkenőmentesen tud már most is a zöld helyek közelébe szállítani. A jól kiaknázott és minden igénynek megfelelő weekendterület azonban kevés. Ezért kerestünk vasárnapról-vasárnapra kétszázötvenezer ember számára új weekendlehetőségeket.

Az egyik legsokoldalúbb, legszebb és legváltozatosabb terület a budai oldalon a fővárostól északra terül el. Természetszerűleg tisztább itt a Duna mint délre, gyönyörű vidék: közeli hegyek küldik erdők friss levegőjét, a szűkülő völgyben gyümölcsösök váltakoznak kulturált veteményesekkel, a Dunapart romantikusan kanyargós, kisebb-nagyobb szigetek csábitanak robinzoni életre, egyszóval minden megvan ahhoz, hogy óbuda és Szentendre között épüljön fel a magyar Lidó.

A Római-partot már régóta felfedezték a pestiek és kedvelt weekendhelye a dolgozóknak. Kifogásainkat és a tennivalókat ezeken a hasábonok már egyízben elmondottuk. Pünkösdfürdő egyike a legszebb strandjainknak. Pünkösdfürdőtől Szentendréig azonban, épp a Duna egyik legszebb szakaszán csak a »Szomjas krokodilusa«-hoz címzett csónakos-fogadó mered egyedül, árván és szomjasan a csobogó vízre; körötte a pusztaság.

Óbudán a 34-es autobuszra ülnek fel azok, akik Pünkösdfürdőig

akarnak kijutni. Ez kitűnő közlekedés, csak az a baja, hogy félóránként indul és a zord ellenőr — felsőbb utasításra hivatkozva — akár mennyire is túlszűfolt a kocsis és akármennyire is lemaradnak róla, újabb félórán belül nem hajlandó másik buszt indítani. Végre azonban elindul a roskadozó kocsis, de *mindjárt az út kezdetén, a régi, hibás átépítési politika örökségeként szűk, zsűfolt forgalmú utcákon át hosszadalmas kerülőt tesz.*

Rómaifürdőtől az út megint nagyon szép és széles és az autobusz vidáman fut, egyre több leszálló utasától megkönnyebbülve, Pünkösdfürdő végállomásig. Most már gyalog megyünk tovább az egyre jobban eltűnő út nyomán. Az *autobusvégállomásnál a betonnak vége.* Sebaj, van még egy szép széles és bukdácsolgató kövekkel teletűzdelt szekérút. Szinte élvezet rajta a gyaloglás, csak az a furcsa, hogy menél tovább megyünk rajta, annál szűkebb lesz. Olyan érzésünk van, mintha egy folyón fölfelé mennénk, annak eredete felé. A pünkösdfürdői strand kerítésének végénél közvetlenül a Főváros weekendtelepe: a BSE előtt az eddigi szekérút már nem több, mint egy két méter széles homokos gyalogösvény. Van egy érdekes megfigyelésünk: az autobusz végállomásánál velünk együtt még legalább harmincan szálltak le és indultak neki ennek az útnak. Ugy, ahogy ez az út romlik és keskenyedik, úgy maradoznak le róla a weekendezők és mennek a partmentelli házikók irányába. De ezek az egyesületi színes kis házak és weekendtelepülések is egyre gyérülnek az elfogyó út arányában. A BSE után talán 600 métert teszünk meg a földes gyalogúton, amikor egy tábla állja el útunkat: »Ganz-strand«, bár viselhetné nyugodtan ezt a feliratot is: »A világ vége«.

Ut, utas és weekendtelep itt már egyáltalán nincs. Azért nincs út, mert nincs weekendtelep vagy azért nincs weekendtelep, mert

nincs út? — ez a kérdés, válaszokat! Az a bátor utas, aki mégis erre veszi az irányt, hamar választ: mindennek az út az oka. Már mint hogy az, amelyik nincs. A Ganz-strand tábla mögött a római legiók őrszemek igényét sem kielégítő vedesapás nyomai fedezhetők fel: a gyalogosok csapása. A kiküldött munkatárs foszladozó szandáljára mered és azon töpreng: vajjon mit vétett, hogy a főszerkesztő ezzel a büntető-expedícióval bírta meg. Ihol-ehol talajvíz tör fel, újabb csapás árasztja el a csapást és nem lehet mást tenni, csak lehúzni a szenvedő szandált, térdig túrni a nadrágot és latyakolni a latyakban. A táj szépsége sok mindenért kárpótol. A legideálisabb hely arra, hogy itt építsék fel a dolgozók Lidóját. Ha kiéptítenék az utat, »egy csapásra« weekendparadicsomot lehetne idevarázsolni. Az územek ideéptítenék klubjait, csónakházait. A kirándulók friss dunai fürdő után indulhatnának neki a közeli hegyeknek. Legjobban talán az evezősök örülnének. Jó autobuszközlekedéssel ezen a felépülő úton gyorsan és kényelmesen érnék el a fővárostól messze északra települő csónakházakat és nem kellene többé földelőtől keresztlátó »esalnakázással« tekeregni a zsűfolt újpesti és Római-parton. Mindig ez volt az evezősök vágya: minél északabbról indulni. A legkedveltebb csónakkirándulás — a szentendrei kisdunaágon elérni a gyönyörű hegyvidéket — nem lesz többé kétnapos robot, hanem kényelmes és gyönyörű vasárnapi kirándulás, ha a Pünkösdfürdőtől északra megépülnek az új csónakházak. De ez az út nemcsak a magyar Lidó születését jelentené, hanem Szentendrére betorkolhatna a már kész és kitűnő állapotban lévő Dömösi műúth. Ezzel elérhetővé tenné a weekendezők számára a magyar Semmeringet is: a Pils világszép dunai szakaszát.

A kívánt út a Margit- és Árpád-híd, Római- és Pünkösdfürdő, Szentendre és Dömös között készen van. Megépíteni óbuda és Aquin-kum, Pünkösdfürdő és Szentendre között kellene csak. Micsoda nyüzsgő forgalom, micsoda vidám weekendhangulat lenne itt a magyar Lidón! Hogy örülnének ennek a környező falvak, amelyek az idegenforgalom kapcsán új piacot nyernének! Szinte a talpa alatt érzí már az utat a csapásone baktató, poros és elkeveredett, kiküldött vándor, amint eléri Szentendrére, az egres hazáját és nagykalapu piktörök színes tanyáját, ahol mindenki mosolygós, boldog és optimista, mert alighogy elindult az ötéves terv, itt máris építik a megígért vízvezetékét.